

A woman with dark, wavy hair is standing in a doorway, looking to her right. She is wearing a blue, short-sleeved, off-the-shoulder dress with a gold trim along the neckline and sleeves. She is also wearing a gold necklace with a circular pendant and a gold bracelet on her left wrist. The background is a blue patterned curtain.

New York Timesi bestsellerite autor

CANDACE CAMP

*Sündsusetutt
avameelne*

Candace Camp
Indiscreet
1997

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1997 by Candace Camp
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01304916
ISBN 978-9949-25-862-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Esimene peatükk

1812

Ta oli eksinud.

Camilla oli seda juba mõnda aega kahtlustanud ja nüüd, lükates kardina kõrvale ning piiludes öhe, oli ta selles veendunud. Tema tõld oli udusse mähitud. Sama hästi oleks ta võinud pilve sees istuda. Tal polnud aimugi, kus nad on. Tõld võis ta vanaisa majast olla kümne meetri kaugusel või hoopis kaljurünka serval.

„Mes ma tegema peaks, preili?” hüüdis kutsar tõllapukist.

„Lihtsalt seiske veidi aega siin.” Sellisest udust läbi pressimine olnuks hulljulge temp. Polnud võimalik öelda, kuhu nad niimoodi sattuksid. „Laske ma mõtlen.”

Naine lasi ohates kardinal tagasi langeda ja toetas selja vastu pehmet tooli. Ta teadis, et see kõik oli tema süü. Kui ta poleks olnud nii oma mõtetesse vajunud, oma muredesse tõmbunud, oleks ta ehk märganud saabuvat udu või mõistnud, et palgatud kutsar, kes polnud kohaliku maastikuga kursis, oli vales kohast ära pööranud. Tegelikult oleks ta pidanud külas peatuma ja palkama kohaliku poisi, kes oleks kutsarile teed juhatanud. Selle asemel aga oli ta pead murdnud, kuidas oma kitsikusest

väljapääsu leida, olles nii hõivatud selle lõksuga, mille ta ise oma valega endale kaela oli tõmmanud – *miks küll oli vanaisa sellest tädi Berylile rääkinud?* –, et ta polnud kutsari tegevusele üldse mingit tähelepanu pööranud. Nüüd tuli tal oma hoole-tuse eest maksta.

Camilla avas tõlla ukse ja kummardus välja. Ta ei näinud selgelt isegi mitte sõiduki ette rakendatud hobuste päid. Ta vaatas alla tee peale. Seda ta nägi piisavalt selgelt taipamaks, et see polnud läbi nõmme viiv rada, kindlasti mitte tee, mis viiks Chevington Parki. *Jumal teab, kuhu see Londoni päritolu kutsar nad viinud oli.*

Mähkides keebi endale ümber ja sidudes selle paelad ümber kaela, hüppas naine kergejalgsest maha. Kutsar pööras end ringi ja vaatas talle otsa. „Kuid, preili... mes te teete?” Ta liigutas end, nagu hakkaks alla ronima. „Ma põle isegi astmeid alla pannud.” Camilla rehmas käega. „Sellest pole midagi. Ma olen juba all, nagu näete. Ma vaatan veidi ringi.”

Kutsar näis murelik olevat. „Ärge te ära eksige, preili. Sellise ilmaga ei näe isegi enda ette.” Ta lisas mõrult: „Põrgulik koht, see Dorset.”

Camilla naeratas endamisi, kuid hoidis end tagasi küsimast, kas ka mitte Londonis udu pole. Selle asemel küsis ta: „Kas teil on laternat? Sellest oleks abi.”

„Jah, preili.” Mees kummardus, ulatades talle laterna, näides endiselt kahtlev. Oli ilmne, et tema kogemuste põhjal ei kõndinud kõrgeist soost noored daamid udu sees, olgu siis laternaga või ilma.

Camilla eiras teda ja läks hobuste poole, hoides laternat kõrgel, et enda ette valgust heita. Valgus ei tunginud küll läbi udu, kuid valgustas tema jalge ees olevat maapinda, võimaldades tal näha kitsast tõllateed. Paremalt asuv juhthobune pööritas tema lähenemise peale ebakindlalt silmi, kuid naine

rääkis rahustaval hääletoonil ja silitas looma kaela ning too rahunes kiiresti maha.

Camilla pöördus kutsari poole. „Ma arvan, et peaksin hobuste kõrval kõndima ja neid juhtima,” ütles ta mehele. „Nii võime me kindlad olla, et ei pööra teelt ära ega kuku kuristikku. Ma näen enda ees olevat maad umbes meetri jagu päris hästi.”

Kutsar vaatas teda jahmunult, nagu oleks naine öelnud, et võtab end alasti ja jookseb kiljudes läbi öö. „Preili! Kuulge, seda te ei tohi teha.”

„Miks mitte? See on ju mõistlik.”

„See poleks kohane. Mina juhatan neid.” Mees hakkas ohje käest panema, kuid Camilla häääl peatas ta.

„Jaburus! Kes siis hobused peataks, kui nad võtaks pähe kihutama hakata? Ma kinnitan teile, et pole ohjade käsitsemisel osav. Kuid olen üsna hästi võimeline kõndima ja enda jalge ette vaatama. Pealegi olen siin elanud peaaegu kogu oma elu. Poleks loogiline, et teie hobuseid juhite.”

„Kuid, preili... see lihtsalt poleks sünn...”

„Ah, unustage süüdsus. Süüdsus ei aita meil sellest jamast välja tulla, eks?”

Naine pööras mehele selja, lõpetades vestluse, ja kõndis tagasi hobuste juurde. Ta libistas käe ühe hobuse päitserihmade alla ja hakkas edasi liikuma, hoides teise käega laternat oma pea kohal. Hobused lonkisid kuulekalt tema kõrval.

Tee oli kergelt mudane, sest öhtul oli vihma sadanud, ja Camilla hoidus roopalise tee kõrval olevale murule, et oma kingi mitte mudaseks teha. Kuid märja rohu niiskus imbus peagi läbi ta jalatsite. Udu hakkas veidi hajuma, paljastades siin ja seal laiguti astelherneid või okkalisi põõsaid, kuid samal ajal hakkas vihma tibutama. Camilla tõmbas ohates kapuutsi üle pea, et oma nägu jahedate ja tugevate vihmapiiskade eest kaitsta.

Peagi märkas ta, et tibutamine muutub hoovihmaks. Tema jalad libisesid märjal rohul, ent kui ta rajale astus, tundus libe muda sama ebameeldiv. Veelgi enam, vihm hakkas läbi ta õhukese keebi tungima. Ta kaalus, kas võtta tõllast vihmavari, kuid leidis, et tal pole võimalik hoida korraga seda, laternat ja siis veel ka hobuse päitseid. Tema ainus võimalus oli saju lõppu oodata, kuid Camillale ei meeldinud mõte jääda siia kauemaks kui vaja. Niisiis kõmpis ta edasi, olles tänulik, et vähemalt udu hakkas hajuma, kahanedes vineks ja pilvekesteks.

Siis aga nägi ta endast paremal liikumist ja võpatas, tuues kuuldavale ehmatushüüde. Ta tõstis laterna kõrgemale ja piilus õhe. Väikese puu kõrval seisis üks mees, jäädes peaaegu selle okste taha varju.

„*Sir!*” hüüdis ta, lastes hobusest lahti ja hakates mehe poole rühkima. „*Sir*, kas te saaksite mind aidata? Ma kardan, et olen eksinud ja...”

Mees pööras end kannapealt näoga tema poole, kortsutades ägedalt kulmu, nägu pimeduses kahvatu. Tal oli käes pika toruga püstol. „Kuss!” sisistas ta. „Kas tahate meid kõiki surma saata?”

Samal hetkel plahvatas latern naise käes, mida saatis vali kõmatus. Hobused hirnusid ja hüppasid närviliselt. Latern, mis naisel käest rebiti, kukkus maha ja kustus, mähkides kõik täielikku pimedusse. Camilla karjus ja pööras end ringi, et tagasi tõlda joosta.

Kuid enne, kui ta jõudis sammugi teha, sööstis mees tema poole ja hüppas talle kogu oma keharaskusega peale, nii et nad mõlemad maha kukkusid. Camilla kukkus raskelt, nii et tal hing kinni jäi. Võõras lamas tema peal, surudes ta vastu maad. Camilla rabeles, et mehe alt minema pääseda, ahmides õhku.

„Lõpetage vingerdamine, kurat võtaks!” urises mees, surudes naist vastu maad. „Nad tulistavad meid. Rumal plika, kas tahate surma saada?”